YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ E-DERGİSİ
TEMMUZ – AĞUSTOS – EYLÜL 2020 YIL 3 SAYI 24

Yarım Kalan Doğa ve Ben Sorunu?- ***Ahmet Cemal Gürsoy***

Doğayı Anlamak ve Toprağı Sıkı Tutmak – ***Avni Onur Sevinç***

Yarım Kalmış Doğayı Anlamak – ***Hande Ersoy***

Kendimiz Olabilmek – ***Merve Ay***

Yarım Kalmış Doğamız - ***Berna Elkabes***

Haklıyım Diyen Dişlinin Dramı – ***Seda Yılmaz***

Yarım Kalan Doğayı Tamamlama Çabası – ***Nimet Oder***

Kalpteki Boşlukta Ruh'un Hareket Eden Gerçekliği– ***Eda Eraydın***

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ

DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

Ahmet Cemal Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni

Berna Kamacı Gürsoy

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

Avni Onur Sevinç

Berna Kamacı Gürsoy

Hande Ersoy

Merve Ay

Temmuz – Ağustos - Eylül 2020

Sayı: 24

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Asmalı Mescit Cd. No : 19/3
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuur.com

www.yukseksuur.com

Yüksek Şuur'da *yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır. Görseller https:// unsplash.com'dan alınmıştır.*

İÇİNDEKİLER

3
Yaz Biterken
Yüksek Şuur

4
Yarım Kalan Doğa ve Ben Sorunu?
Ahmet Cemal Gürsoy

5
İlahi Nizam ve Kainat'ta Tabiatın Ahengi
YŞBD

6
Doğayı Anlamak ve Toprağı Sıkı Tutmak
Avni Onur Sevinç

7
Yarım Kalmış Doğayı Anlamak
Hande Ersoy

9
Kendimiz Olabilmek
Merve Ay

10
Yarım Kalmış Doğamız
Berna Elkabes

11
Haklıyım Diyen Dişlinin Dramı
Seda Yılmaz

12
Yarım Kalan Doğayı Tamamlama Çabası
Nimet Oder

13
Kalpteki Boşlukta Ruh'un Hareket Eden Gerçekliği
Eda Eraydın

Yaz Biterken

Yüksek Şuur Dergisi

Yaz yavaş yavaş geçiyor. Güneş ışınları kendini başka yöne çekiyor. Doğayı anlama çabamız hiç soluksuz devam ediyor.

İçinde yaşadığımız doğa, belli kurallara göre, belli döngülere göre gelişirken bunun bir parçası olan insan daha tam olarak doğa üzerindeki işlerini anlayamadığını da gözlüyoruz.

Dergimiz, bu ortaklığı üretmek için çaba gösteriyor. Bulunduğu alandaki gözlem maddelerinden yazılar, konferanslar, dersler, çalışmalar üretiyor. Konumuz aynı : Kendini bilmek.

Doğada neyin yarım kaldığını bilmek çok önemli. Ancak bu nerede yazıyor? Kim size şunlar yarım, bunlar tam diyebiliriz? Ancak kendi gördüğü yarımlıklara dair fikirler verebilir. Size anahtarı, metodu vermeye gayret edebilir. Bu metot ve anahtar ile o kişinin göremediği, bulanamadığı yerlerde artık siz yarımlığı görüp tamamlamaya başlarsınız.

Sizin tamamladığınızı görenler buradan izlenimler alır. Eğer hayat planlarınız uygunsa bunları anlatmaya başlarsınız.

Hepimiz belli bir birim elektrik taşıyoruz ve devrelere elektrik iletiyoruz. Üreticiliğimizin kaynağı da belli. Bizde elektriği iletiyoruz, bizden elektrik alanlarda hem kendi devrelerini canlandırıyor hem de bu elektriği iletiyorlar. Daha sonra ekranda görüntüler oluşuyor.

Bu ayki oluşan görüntümüz, temamız " Yarım Kalmış Doğa." Bu kadim kavramın bizdeki karşılıklarına bakacağız. Anlamlarını incelemeye gayret edeceğiz. Doğa nedir, biz orada neyi tamamlarız hep birlikte keşfetmeye çalışacağız.

Kendini bilme yazılarında Gurdjieff, İNK, kısaca kadim bilgelik kaynaklarını yazılarımızda bulabilirsiniz.

Yarım Kalan Doğa ve Ben Sorunu?

Ahmet Cemal Gürsoy

Yeryüzü, hayatın sürdüğü mekanlar ve izlenimleri düzeltmek için fırsatlar diyarı. Bu alemde organik hayatın bize sunduğu imkanlarla doğanın türlü öğreticilikleri bir arada. Birçok hayat boyunca elde ettiğimiz maddeyi tanıma süreçleri şimdiki anın içinde, hatırlama kıyası ile önümüzde. Bedenimizin beslendiği psişik süreçlerle oluşturduğumuz izlenimler, varlığımızı özü tanıma ve hatırlama seçimlerine hazırlıyor.

Yarım kalan doğamızda şuur malzemesini üstün çabalarla arayışımız ve beyinle temsil edilen anlayışı gerçekleştirme uzun hayatları inisiye olarak geçirmekle mümkün olabiliyor.

Şuur, yaratım anından itibaren varlıksal seçimle cevherimizi zenginleştirip, hareket ettiren kutsal ışıktan geliyor.

Işık, bir düzeyi ile duyular ile algılanabilen dünyayı illüzyon olarak uykuda tutmaya yarayan bir forma dönüştürüyor. Negatif besin olarak bedenlerimizde, kan dolaşım sistemimizde dolaşarak duygularımızı sıradanlaştırıyor.

Peki, bütün bu yarım kalmış doğa sorusu neden şuurla ve varlık seviyemizle ilgili.

Öz, bedenin lokal zaman içindeki takipçisi, dünya seviyesinden gezegensele ve güneş seviyesi zekasına, yani şuuruna çıkarmaya çalışıyor. Eksik kalan parça öz ile hareket eden görünmeyen tarafımız, enerji bedenimiz, mental anlayışımız.

İşte beslenmesi, büyütülmesi gereken ve şuurda birleşip tek hale gelmesi gereken aktif potansiyel durumumuz böyle bir enerjetik durum. Dünya seviyesinde organik besinlerden gelen psişik düşünme enerjisi, görünmeyen dünyada ilham, sezgi ve içsel tat ile biçimlenen özgür bir anlayış.

Arınma, arıtma süreçleri ile sadeleşip, netleşen duyuların dışında algıladığımız bütünsel olma hali. Yüksek şuur potansiyeli ile her anın içinde hatırlayan ve hatırlatan yolculukların hazırladığı birlik şuurunun gerçek tezahürleri. Her iki ortama da uyum sağlamış tek irade ve dünyada ise tek ben şuuruna dönüşmemiz.

Görünen klasik formların dışında, özgün beni yaşayarak, her iki dünyada tek bir şuuru ve yüksek zeka ışığı ile yaşayabilmek.

Bunu önemseyip değer verdiğimizde, Ruh'un öz ile buluşması ve tekâmül süreçlerinin geleceği hazırlayıp, varoluşa katkısı gerçekleşip, her an parlak fikirlerle donanarak, her iki hayatı da beraberce yaşamak mümkün.

Sadece bizim seçmemiz gerekli.

Işığı ve maddenin her boyuttaki izlenimini şuurla birleştirmeyi seçmemiz gerekli.

Işıkla daha yakın,

İlahi Nizam ve Kainat'ta Tabiatın ahengi

YŞBD

Olayların sonuçlarını nedenlerine bağlamaya yardım eden bir bilgi kudretiyle dünyaya bakanlar, onun en küçük zerresinden bütününe kadar her durumunda, her olayında, her varlığında muazzam bir ahengin, nizamlı bir tertibin mevcut olduğunu görmekte gecikmezler. Büyük 'kâinat ahengi'ni, nedensellik (Nedensellik prensibi) bağlarının nizamlı ve tertipli oluşları meydana getirir. O hâlde bu ahengi gözlemleyebilmek için, tüm 'olaylar' arasındaki nedensellik ve neden ilişkilerini düşünmek ve bu sahada bir şeyler görmeye, duymaya çalışmak lazımdır. Âlemde hiçbir şey nedensiz değildir, her şey bir sonuca bağlıdır ve her hareket, her olay, direkt ve endirekt olarak, sayısız bağlarla birbirine bağlıdır. Bu prensibi esas tutup dünya hayatını inceleyenler orada, biri diğerini sonuçlandıran ve o diğeri de bir diğerinin nedeni olan, birbirine bağlanmış birçok olayı ve "oluş" hâlini zincirleme ve ahenkli bir akış içinde görebilirler. Bu akıştaki tertipler, nizamlar ve büyük maksatlara doğru ilerleyen hareketler, âlemdeki büyük ahengin mevcudiyetini insanlara bütün kudretiyle hissettirirler.

Tabiatın bütün durum ve olaylarında tekâmülün genel ahengine göre, varlıkların her türlü ihtiyaçlarına uygun durumlar meydana getirilmiştir. En yüzeysel bir görüşle dahi, dünyada etrafına dikkatlice bakanlar, büyük ahengin tabiata yansımış sayısız tecellilerini görebilirler.

İnsanlar nazarında iyilik, kötülük, bozukluk, düzensizlik, mânâsızlık, alçaklık, yükseklik, münasebetsizlik gibi görünen şeylerin hepsi izafîdir. Görünüşlere bakarak yapılan bu değerlendirmeler, insanların kâinat nizamı (İlâhî nizam) ve ahengi hakkındaki görüş noksanlıkları yüzünden vardıkları kısır yargılardan ibarettir.

Bir arslanın, kendisini müdafaadan âciz bir geyiğe saldırarak onu parçalayıp yavrularına yedirmesi, büyük balıkların küçük balıkları yutması; bitki, hayvan ve insan âlemlerinde sayısız birbirini öldürme ve yemelerin, dünyanın kurulduğu andan itibaren hep sürüp durması; insanların birbirlerine saldırarak kendi huzur ve rahatlarını yok etmesi; sayısız azap ve işkenceyle dolu günlerini kendi fiil ve hareketleriyle bizzat kendilerinin davet etmesi ve nihayet, dünyayı kendileri için bir cehennem, bir zindan hâline koyması gibi çirkin görünen hâller; aslında büyük ahengin icaplarına uygun, idare mekanizmasına mensup vazifelilerin kontrolleri altında cereyan eden lüzumlu, zaruri ve muhakkak surette hayırlı durumlardır. Bunlar bütün varlıkların ve insanların "daima yeni inkişaf kademelerini hazırlama" gayesine göre yürüyen âlemin büyük nizam ve ahengi içinde akıp giderler.

İnsanlar bu gerçeği ancak tekâmülleri oranında görebilirler ve göreceklerdir. Tekâmül nizamında ve kâinatın genel ahengi içinde bunların hiçbiri lüzumsuz, boş, çirkin ve abes değildir. Bütün bu çirkinlik ve abeslik kavramları, yine tekâmül ahengi içinde tecelli eden bir "dünya hayatı" zaruretiyle, insanlar tarafından kabul ve itibar edilmiş (öyle sayılmış), tek taraflı görüşlere dayalı izafiyetlerdir (göreceliklerdir).

İlahi Nizam ve Kainat kitabından alıntı yapılmıştır.

Doğayı Anlamak ve Toprağı Sıkı Tutmak

Avni Onur Sevinç

Etrafımızdaki doğa, çevremiz bizim gelişim küpümüz. Test arabası gibi. Bir süreliğine test etmemiz için bize verilmiş. Şükür değil mi?

Arabacı Hasan, arabasını geri istediğinde üzülüyoruz. Onlarca ceza, araba bakımları, arabanın eskimesi bir sürü iş. Yine de gel/gör araba ile özdeşleşiyoruz. Çok normal, başka bir şey öğretilmedi ki?

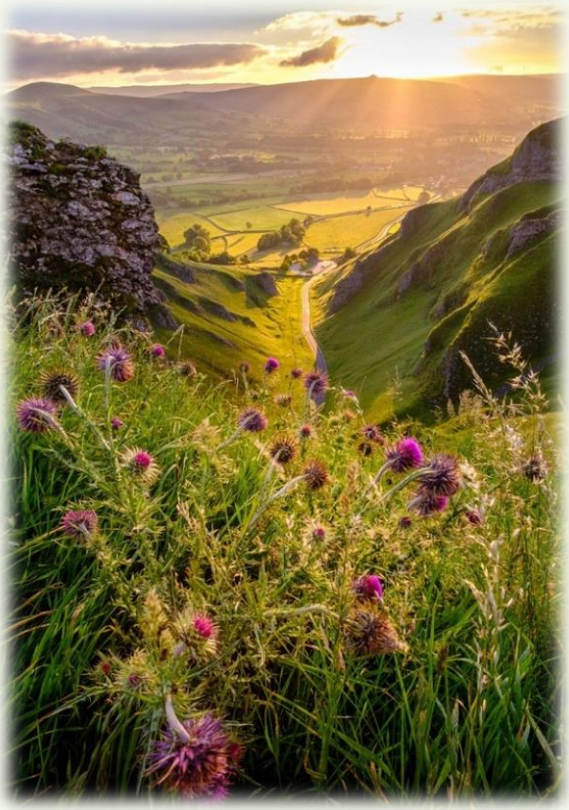

Araba nedir, sürücü nedir, koltuklarda kimler oturur bilmiyoruz. Peki, hemen sağa çekelim güzel bir manzara var. Fotoğraf makineleri hazır değil mi? Bu an'ı kaçırmak istemeyiz.

An bir şekilde sıkıştı, ne oldu? Bir şey olmadı. Çünkü orada tamamladığımız şey ile etrafımızdaki maddeler topluluğu arasındaki etkileşim çok düşüktü.

Üstatların dediği üçüncü vektöre bağlanamadık ya da kısa sürdü bağlantımız. Döndük birinci vektöre.

Doğayı anlamak için etrafımızı anlamalıyız. Yani, anlasak iyi olur. Anlamaya da biliriz, zaten öyle yapıyoruz?

Önce durun ve etrafınızda neler var onları inceleyin. Bu yazı nerede okuyorsunuz? Telefondaysa telefonu inceleyin, ellerinizi, masayı, masanın üzerindekileri ne varsa. Etrafınızdakiler o kapsülün içinde oluşacak olanların birer oyuncusu olacak zaman içinde. O telefon aracılığıyla sevineceksiniz ya da üzüleceksiniz. Şimdi gelelim kapsülün içindeki hazır bulunan duygulara. Kin, öfke, sevinç, paylaşım, huzur … Sonra düşünceler, kafa nerede? Düşünceler nerede? Başkasında mı, kirada mı, borçlarda mı, borsada mı … Elinizde incesinden kalınına doğru bir maddeler kompozisyonu var ve bunlar sizin deneyim için kullandığınız oyun hamurlarınız.

Kırmızı hamur, mavi hamur, yeşil hamur … O an sistemin (Ruhunuzun) neye ihtiyacı varsa onu alıp boyaya bilmeniz için hazırda bulunuyor. Ancak neyi ne kadar kullanıyoruz bilemediğimiz için hemen hemen her şey yarım. Boya kutuları yarım, hamur kutuları yarım, hepsini kullanmamışız sürekli aynı renklerle boyuyoruz ekranı.

Bir de kapsülün kendisi var. Doğa, kapsülün bağlantıda olduğu seviyeler ve kapsülün tarihi çok derin. "Bizden" çok daha ilerilere gidiyor.

"Benim" yani farklı renklerdeki oyun hamurlarından oluşmuş bu kompozisyonun, doğa ile de bağlantıları var. İşte oyunun bozulduğu yer burası. İşte burada biz, küçük oyuncular mızıkçılık yapıyoruz.

Birbirimizden ödünç aldıklarımızı ona vermiyoruz. Sürekli ikinci vektörde alıyoruz. Aldığımız yerde oluşan boşluğu "doğa" dolduruyor.

Doğa bunu yapıyoruz ancak kendine göre yapıyor ve bu bizim yapabilirliğimizden daha düşük bir seviyede. Çünkü orada şuur kullanmıyor, sanırım kullanmak istemiyor. Yoksa bizden kat be kat daha derin bilgeliği olan doğa bizim yapabileceğimizde çok daha iyisini yapıp kendini tamamlardı. Ancak bu sefer insan ne öğrenecekti? Zaten planın tamamı onlarda, bizde plan yok yine de parça üretip monte etmeye çalışıyoruz. Sağ olsunlar, gıkları çıkmıyor.

Planlarımızı öğrenelim. Doğada hepimizin planının bir karşılığı var. Planımız nerede bulunur, ben planımı nasıl bilebilirim derseniz sizleri YŞBD akademiye, hayata dair okumalara davet ederim.

Yarım Kalmış Doğayı Anlamak

Hande Ersoy

Dünya gezegeni pek çok yaşam formuna ev sahipliği yapıyor. Mineraller, bitkiler, hayvanlar hepsi kendi içinde ayrı bir dünya sanki. İnsanoğlu da öyle... Tüm bu kucaklaşmış yaşamlar iç içe sürüp giderken sadece görünen değil, görünmeyen doğanın da etki ve tesirleri yaşamlarımızın bir parçası olmaya devam ediyor.

Mineraller dediğimizde sanki canlı olmayan bir formdan bahseder gibiyiz. Halbuki öyle mi gerçekten. Taşların bir hafızası olduğunu düşünürsek pek de öyle sayılmaz. Bitkiler dediğimiz de ise artık Güneşle iletişiminde, güneşin etkilerini alıp yansıtma konusunda daha gelişmiş bir yapıya doğru ilerlediğini görüyoruz doğanın. İnsan canlısına geldiğimizde, insanın algılayabildiği tesir kuşağı bambaşka. Ruha giden yolda, yedi farklı enerji bedeni kullanabilen insan şuuru, dikkatini, günlük yaşamında bunların sadece çok kısıtlı bir bölümüne yoğunlaştırabiliyor. Beş duyu ile algı sınırlarının içine girmeyen eter, astral, mental gibi isimlerle andığımız, farklı boyutlar diye adlandırdığımız enerji frekans seviyeleri de insan canlısının doğal uzantıları aslında. Bu henüz şuurlu olamadığımız alanlar, farklı bilgileri, farkındalıkları ve olasılıkları da içlerinde barındırıyorlar.

Dünya gezegeni de kendi canlılığının yanı sıra, görünmeyen farklı yaşamsallıklara da ev sahipliği yapıyor. Akan bir nehre baktığımızda, birbirine çarparak hareket eden su moleküllerini değil bütün halindeki akan suyu algılıyoruz. Öte yandan suya bakıp onun kendi doğasında bulunan, yaratımdan getirdiği dönüşme potansiyelini algılayamıyoruz. Oysa su elementi, neredeyse her şeyin içine nüfus edebilen görünmeyen etkileriyle yaşamlarımızı etkilemeye devam ediyor.

Kanımızın içinde akan suyun, beynimizin içindeki yolculuğundan sonra, doğaya tekrar karıştığını düşünsek, bütün insanlar arasındaki bağlara dair bir sezgi kıpırdayabilir içimizde. Bugün bardağımızdaki suyun tarih öncesi atlarımızın bedenlerindeki hücre tarafından da kullanılmış olması fikri belki de değişik geliyor ilk başta. Oysa dünya gezegenini kaplayan hava tabakası çağlar

boyu dünya üzerinde yaşayan bütün insanlar tarafından kullanılmaya devam ediliyor. Dünyanın bir köşesinde nefes alıp, aldığı oksijenle düşünce üreten bir kişi, aynı havayı dışarı veriyor. İnsanın, tüm DNA'sıyla temas geçmiş hava nefesle dışarı çıkarken içinde bambaşka bilgiler de kendi doğasına geri dönüyor ve kendi bütünselliğine karışıyor. Havayı da göremiyoruz mesela ama Buda ile Hitler ile ya da tarih boyu kim bu dünya üzerinde nefes aldıysa hepsiyle aynı havayı solumaya devam ediyoruz. Hava elementi kendi bünyesinde tuttuğu bilgiyi her an geliştirerek, aldığımız her nefeste bizlere sunmaya devam ediyor. Üstelik bütün elementlerin birbirleri içindeki akışlarını da eklersek, varın barındırdıkları enerjiyi ve bilgiyi siz düşünün.. Ateş elementini düşünün mesela.. Ateş dediğimizde ilkin hangi özelliğini kastediyoruz?

Örneğin, İnsan bedenindeki ürettiği ısıdan mı, içimizdeki cevhersel özelliğinden mi, güneşteki formundan mı, yoksa ateşin, ışığın, dünyamızdaki görünür olma ilkesini yansıtıyor oluşundan mı...

Peki ya görünmeyen formlardaki diğer canlılara ne demeli... Kimi zaman dualarımızın taşıyıcısı, kimi zaman muhatabı, kimi zaman neşemize eşlik eden, kimi zaman gelip geçen hüzünlerin rüzgarında esen canlılıklar, özler.. havada asılı düşünce formları.. astralde birikmiş olanlar, eteri şekillendiren ince maddeler.. ölüm sonrası yolunu bulamamış varlıkların dünya astralinde devam eden yolculukları ya da dünya dışı yaşam formlarının dünya gezegeni ile olan bağlantıları... hepsi her nefeste bizimle temas halindeler.

Güneşin etrafında dönen, Dünya adını verdiğimiz gezegenimiz, görebildiğimiz ve göremediğimiz bütünselliğiyle kendi canlılığını sürdürüyor. Etrafımızı saran hatta içimizde, kanımızda dolaşan tüm var oluş bilgisini taşıyan canlılıkla iç içeyiz. Onu soluyor, onu yiyor onu içiyor, onu terliyor, onu dışkıyla geri sunuyoruz.. Fizik bedene baktığımızda algılayabildiğimiz bu kadar olsa da işin diğer boyutunda onunla düşünüyor, onunla duygularımızı hareket ettiriyor, ilham ve sezgilerimizi onunla alıyoruz. Madde dediğimiz ve algılarımıza düştüğü şekliyle varlığına ikna olduğumuz yaşamsallık kendi gerçekliğinde yaşamaya devam ediyor. Taşların aslında esnek olduğunu, suyun isterse sert bir madde gibi davranabileceğini, havanın yanabileceğini, ışığın şuur olduğunu belki her anımızın içinde hatırlayamıyoruz ama bu onların doğasını değiştirmiyor. Her şey var olmaya kendi doğasının gereklerini yapmaya devan ediyor. Her an dönüşüm içinde olan var oluş birbirimizin içinden akıp geçiyor. Şuurumuzla yaptığımız esnemeler, bedensel hareketler, genişleyen algımız, geçmiş yaşamlarınız, gelecek potansiyellerimiz, anın içinde canlılığını sürdürüyor.

Bir beden olduğumuz fikri bizi çok kısıtlı bir algının içine adeta hapsetse de insan olarak, bize sunulmuş olanla yetinip yetinmeyeceğimize karar verebilecek özgür bir iradeye sahibiz. Layık olduklarımızla buluşuyor, yaşamlarımıza dönüştürmeye muhtaç olduğumuz madde formalarını cezbetmeye devam ediyoruz. Bunlar bize birbirimiz olarak görünür oluyorlar. Olaylar olarak karşımıza çıkıyorlar. Hayatın dili olarak bizimle konuşuyorlar. Rüya olarak bize sesleniyor, su olarak kanımıza karışıyorlar. Her şeyin ardındaki doğa yasaları görünmeyen sessiz var oluşlarında işlerini yapmaya devam ediyor. Yasaların sahipleri kendi düzenlerinde işleyişlerine devam ediyorlar. Hiyerarşik düzen doğal akışında ilerliyor. İnsanoğlu, beden olma algısının ötesindeki bütünselliğine her geçen gün biraz daha yaklaşıyor...

Kendimiz Olabilmek

Merve Ay

Her varlığın kendini bütünleyen, kendine özgü bir ifadesi vardır. Bu, herkes için biricik olandır ve var oluşun içinde keşfedilmeyi bekler. Bu ifadeyi aramak ise bizi kendi doğallığımıza ve doğamıza götürür. Kimileri için saklıdır, üzeri kapatılmıştır, henüz açığa çıkmamıştır. Kimileri için ise görünür olmuştur, peşinden gidilen ve hizmet edilendir. Erişmek kolay değilmiş gibi görünür, ancak dikkat ile şimdinin içinde var olunduğunda görünür olmaya, sezilmeye ve hissedilmeye başlar.

Çünkü, yolculuk aramak ile başlar.

İçimizde bizi tamamlayan parçayı keşfe çıkmaya karar verdiğimizde, önce sorular gelir, ardından da cevaplar. Birbirini izlerler peşi sıra, içsel doğallığımızı yakalayabildiğimizde, içeride net ve samimi olduğumuzda bizi harekete geçiren olurlar. Bir karşılaşma olur, bir iz olur, kitaptan gülümseyen bir cümle, tabeladaki bir işaret, beklenmedik an'da gelen bir kişi... Her ne olursa olsun izlenimleri doğru yerlere düşürebildikçe, özünde anlayışı getiren olur.

Doğal olmak ve samimiyet bu süreci kolaylaştırır. Kendimize ait izleri keşfettikçe, olayların dilini okuyabildikçe daha da yakınlaşırız hedefe. "Ben" dediğimiz kavramın inceliklerine kavuşuruz. Kabadan inceye doğru bir yürüyüş olur. Bu haller ve gözlemler çok derinde dürüstlük ilkesini çalıştırır. Kendi doğallığımıza doğru hareket ettikçe var oluşun izlerini keşfederiz. Bildiğimizi sandığımız, zanlarımızla oluşturduğumuz, belki de emin olduğumuz nice hal ve durum değişkenlik göstermeye başlar.

Sayfalarca yazılı olan satırları temizleyip yeniden yazmak misali, ifade etmeye başlarız. İfade ettikçe özgürleşen her parça, yerini bulur, yerini bulan yarım parçalar bütünü tamamlayan olur.

Kendi doğallığımız görünür oldukça dirençler akıp giden bir su misalidir. Dürüst ve samimi olarak, her an, içten dışa doğru genişleyen halkalar yaratırız. Her genişleme an'ı hatırlatıcı olur. İçeride sağlam kurulan bir temel hazırlanır. Bu temel iyi kurulmuşsa hız son limitlerine kadar yükselse de, beden yorulsa da, duygular alevlense de, beyin hücreleri yorulsa da, tüm bunların ardında var olan ve hizmet eden ruh yorulmaz, vazgeçmez, uzaklaşmaz. Çünkü o sorumluluğunu bilir.

Tamamlanma dediğimiz şey tam da böyledir. Bu bir hatırlama zamanıdır. Bize ait olan o biricik parçayı bulmak ve onun izinde yürümek hatırladığımız an'ları arttırmak ile orantılıdır. Kendimizi hatırlamak ve bilmek yolumuzu açar. Ben dediğimiz şeyi oluşturan parçaların bütünlüğü, yarım kalan her şeyi tamamlayan olur.

Saklı olan bu parça, milyonlarca yıllık bir mağaranın keşfedilmemiş izlenimlerine ulaşmak gibidir. İçine adım atabilmek için cesaret, korkusuzluk ve güven gereklidir. Güvenmek yolu aydınlatan fenerdir. Hep ışıldar, var olur...

Yarım Kalmış Doğamız

Berna Elkabes

Yarın kalan doğamızı tamamlamak tanrının işini yapmak değil midir?

Zorlanmadan, esneyerek, tesirlere açık olarak.

Yarım kalmış bir puzzle'ı tamamlamaya çalışıyoruz. Bir kayıp peşindeyiz? Ne kaybettik?

Aslında her şey an içinde etrafımızda. Görünmeyen hiçbir şey yok. Tamamlanma için olası tüm potansiyaller hazır, bizi bekliyor.

An içinde her şeyin olduğuyla ilgili gerçeklik duygumuz kayıp olduğu için özellikle yarım hissediyoruz.

O çok önemli sorumuzu soralım lütfen!!

Şu an burada bulunma sebebimiz ne?

Gerçek sebebimizi hatırlayabilirsek sahte hedeflerle oyalanmaya son verebiliriz.

Enerjetik beden oluşturup manyetik alanımızı güçlendirmek ve deneyimlerimizi hatırlayabilmek için buradayız. Bu bir kere kazanılınca kaybedilemeyecek bir servet. Kendimizle ilgili önce basit gerçeklerden başlarsak derinde olanı hatırlamak kaçınılmaz olur ve işte o zaman sihir başlar. Yarım doğamız tamamlanma yoluna girer ve varlığımıza doğru köklenir. Hayatımızda sorunlar yine devam eder ancak bunların negatif etkilerinin bizi aşağı çekmesine izin vermeyiz. Bize çarpan kocaman kayalar hayatımızın yönünü değiştiremez. Hedefe kitlenir, programımızı yapar, hiçbir şeyin bizi rotamızdan saptırmasına izin vermezsek çözümler de yardımlar da gelir.

Doğru kullanılırsa sözler sihirlidir. Şuurlu olmaya başlamış insan hayat olaylarını bu şekilde yorumlar. Her trajedide hediyesini de görür. Suçlamadan, suçlanmadan, yargılarını hep esnetip genişleterek kabule geçer. Derinlere ittiği gölge yanlarını görür, bilincine getirir. Böylece kendini tamamlamaya başlar.

Yarımlıklarımızı, eksiklerimizi iç çatışmalarımız şeklinde çoğunlukla bilinç dışı hissediyoruz. Kendimizi bilmiyoruz.

Tabii ki bütün sorumluluğu bir tanrıya yüklemek çok kolay. Benim bu senaryoda sorumluluğum ne? diyememek. Yarımlığımızı tamamlayabilmenin bence en doğru yolu bu sorumluluğu sonuna kadar alıp, yükümlülüklerimizi yerine getirebilmek. Bireysel özgürlüğümüz ve özgünlüğümüzle.

Nasıl yeni bir tarzda düşünsek de hızla tamamlanabilsek?

Yolda olmayı seçtiğimize göre samimiyet, güven, yaratıcılıkla düşüncelerimizi sürekli değiştirmeliyiz. Bu çabamızın sonucu kaçınılmaz olarak yarımlığımızın tamamlanmışlığı olacaktır.

Haklıyım Diyen Dişlinin Dramı

Seda Yılmaz

Bir gün bir tamir çantasının içinde diğer yarısını kaybetmiş bir dişli, hızlaca eş parçasını arıyor, bulduklarını üzerinde deniyor, parça oturmayınca da sinirle bir kenara atıyordu.

O esnada kutuya dayanmış onu tepkisizce izleyen tornavida gözüne takıldı ve daha dramatik bir edayla "bu değil, bu değil, bu da değil..." diye söylenmeye başladı. Yahu herkes bu adama söylüyor, akşam şu alet çantanı düzenle, yine bizi attı bir yere şimdi ara bul eksik parçam nerede... " diye dozu arttırdı...

Tornavida öylece bakıyordu.

Haklılığına seyirci bulan dişli kutuyu daha çok dağıttığını fark etmeden arayışına şuursuz bir hız katarak bulduğunu fırlatmaya başladı.

"Biraz düzen azizim..." dedi tornavidaya, "ya fazla bir şey istemiyorum, şu kutuyu düzenli koy arkadaşım, ustaysan ustalığını bil..."

Tornavidadan tepki alamayan dişli "sen tek parçasın tabii böyle dertlerin olmaz, ya haklı değilmiyim azizim, düzenli olmak çok mu zor" diye seslendi

Tornavida etrafa saçılan dişlilere baktı, debelenen arkadaşına baktı ve "yok. zor olan sanırım çantanın sahibine ben haklıyım demekten vazgeçmek..."

Yarım kalan dişli gözlerini yukarı kaldırıp laf söyledi bal kabağı diye düşündü ve yarım kalan parçasını aramaya devam etti.

Yarım Kalan Doğayı Tamamlama Çabası

Nimet Oder

Bir aile kurmak, çocuk ve torun sahibi olmak ya da iyi bir kariyer sahibi olmak... Dünyanın bütün bu maddelerine sahip olsak da içimizdeki eksiklik duygusu peşimizi bırakmaz. Bu duygunun ağırlığı ve tamamlanma arzusuyla arayışımız sürer gider.

Bazen kendimizi bir kitabın sayfalarında, bazen bir yoga matının üstünde, bazen meditasyon yaparken, bazen de bizim gibi arayanların buluştuğu topluluklarda buluruz.

Tamamlanma hedefiyle çıktığımız bu yolda, eksik olanın aslında dışımızda değil, içimizde bizimle olduğunu keşfederiz.

Eksik olan ruhumuzdur. Maddeyle olan doğal yolculuğumuzda, bir beden olduğumuz kadar bir ruh da olduğumuzu unutarak hareket ederiz. Ruhumuzu hatırlayamadığımız için yarım kalırız.

İçimize doğru yaptığımız yolculuk ise ruhumuzu örten taraflarımızı görmemizi sağlar. İçsel dünyamızdaki alışkanlıkları, tepkiselliği, negatif enerjiyi, kalıplaşmış duygu ve düşünceleri bıraktığımızda ışığa yer açılır. Yarım kalan doğamız tamamlanır.

Bu uzun, ince yolda içimizde bir gözlemci oluşturmak, kendini gözlemlemek ve negatifle yani daha düşük bir şuur ve beden durumu olan egoizmle özdeşleşmemek ise büyük bir çaba ister.

Bildiğimiz çaba; bir işi yapmak, başarmak için sürekli olarak harcanan güç ya da güç harcama işidir ama kendini bilme çabası biraz daha farklıdır.

Dünyasal çabada hedef görünürken, içsel çabada hedef görünmeyendir. 5 duyuyla algılanamayan bir hedefe ulaşmak için çalışmak, iman ve kuvvetli bir istek gerektirir. Ne kadar istersek o kadar irade ortaya koyarız. Bu nedenle hedefe ulaşma isteği, ruhun ateşi içimizde hep canlı kalmalıdır.

“Bir ruh olmayı anlayabilen varlıklar, Tanrı ile ilgili yolculuğun sırrını çözmeye başlarlar“ demişti bilge bir öğretmen. Gerçek doğamız sandığımız şeyi görme ve sadece ondan ibaret olmadığımızı anlama çabası, bu dünyada bir ruh gibi yaşamayı öğretir bize. Dünyayı acı çektiğimiz değil, sevdiğimiz bir yuvaya dönüştürür.

Kalpteki Boşlukta Ruh'un Hareket Eden Gerçekliği

Eda Eraydın

On dokuzuncu yüzyılda özellikle ikinci yarısında bir şey oldu, bir yanda rasyonel bilimler- doğa bilimleri- yeni keşiflerini peşi sıra gerçekleştirirken diğer yanda psikoloji bilimi ardı ardına Freud ve Jung'un devrimleriyle sarsıldı. Toplum henüz Freud'un kuramlarını tam anlamıyla anlayamamış ve sindirememişken Jung kendi devrimini gerçekleştirdi, yaklaşık yüzyıl sonrasında bugünlerde yeni yeni anlayabildiğimiz kuramları. Ne enteresandır ki ardı ardına keşiflerin yapılmasına sebep olan kollektif bilinçdışındaki bu dalgalanma onu kollektif bilinçdışının araştırılmasına götürdü. 1921 de arketipler kitabını yayımladı fakat bizler bugün daha yeni yeni farklı alanlarda arketiplerden bahsetmeye başladık. Jung'un Freud'tan açıkça ayrıldığı nokta kalıtımsal olarak aktarımından söz ettiği bilinçdışı ya da kökensel ruh kavramıdır.

Kökensel ruh dünyasına dayandırdığı yani en ilkel çağlarda kabile olarak hayatını sürdüren atalarımızın küme bilincinden bugüne kadar taşınan ya da hareket eden kollektif bilinç dünyasından hiçbir şey yok olmamıştır.

Denizlerin koca anakaraları birbirlerinden ayırıp birer ada olarak çevrelemesi gibi kökensel bilinçaltı da bireysel bilinçleri çepeçevre sarar.

Çılgınlık tufanı olduğunda kökensel deniz kabaran dalgalarıyla adalara saldırır yani bireysel bilinçdışına ve onu yok eder, yutar. Buna yatkın olan kişiler kıyılarda yani denizin tehlikelerine en açık yerlerde oturan kişilerdir.

Kendilerine normal diyenler ise karaların iç taraflarında kuru ve yüksek alanlarda oturanlardır. Hiçbir dalga onlara ulaşamaz, deniz onlara öylesine uzaktır ki denizin varlığını bile yadsıdıkları olur. Bunun sonucunda da birlikten kopuk ve diğerlerini düzeltmeye kalkışan diğerleriyle ilişkileri gevşek bireyler olup çıkarlar. Boşuna değildir; Velilerin biraz da deli olması.

Jung'un bize açtığı bir diğer önemli ufuk ise projeksiyon yani yansıtma kavramıdır. Birey bu yolla kendi iç yaşamında karanlıkta kalan veya yadsıdığı bir noktayı dış dünyanın bir nesnesi veya kişisi üzerine yansıtır.

Bu kavrama göre bugün bireyin dünyayla iki ilişkisi vardır; Yansıtma ve Algı. Ters yönde işleyen bu iki bağın birbirinden önem bakımından hiçbir farkı yoktur. Algı, bireyin duyuları aracılığıyla dış dünyadan aldıklarıdır. Yansıtma ise, dış dünyaya gönderdikleri yani algılamayı engelleyerek arzularını, kuruntularını, korkularını nesnelere aktarmasıdır.

Dolayısıyla yansıtma algıyı gölgelendirir, değiştirir, bambaşka bir görünüme sokar, onu siler ve yerini alır. Jung'un yansıtmaları dayandırdığı arketiplerdir yani zihinsel yapılar. Bir erkekteki ideal kadın imgesi Anima, kadındaki ideal erkek imgesi Animustur. Freud'un komplekslerine benzer yönleri olsa da arketiplerin çalışma sistemi basitçe biyolojik düzlemde içgüdüler nasıl davranış ve tutum örnekleriyse zihinsel düzlemde de arketiplerin devinimsel sonuçları işler.

Arketip bir tür içgüdünün görünümü, biçimi ve imgesidir. Arketipler insanda varoluşundan bu yana bulunurlar ve onun bilinçdışını oluştururlar. Karbon atomunun 4 değerliliği, yeryüzünün 4 ana yönü üzerinden Jung arketipleri 4 rakamıyla ilişkilendirir. Burada bilmemiz gereken önemli bir nokta arketip düzlemi değişmez değildir evet kökensel ruh bireye kalıcı kişilik özellikleri kazandırır fakat "Bilinç" ve "Ben" gibi bireyin yaşıyla birlikte gelişen canlı bir mekanizmadır. Freud'tan farklı olarak kişiyi geçmişi ve yapmış oldukları ile değil hayat amacı ve hedefi ile tanımlar.

"Ben başıma gelenler değilim ben olmayı seçtiğim şeyim."

Bunun yanında Jung bugünü ve geleceği dikkate alırken kişinin geçmişini onun karanlık köşelerini de göz ardı etmez. Kaldı ki hiçbir Jung öğrencisi Freudçu ve Adlerci olmadan Jungcu olamayacağını bilir. Yani bir çözümleme Freudçu ve Adlerci kısımları içermedikçe çözümleme olamaz. Kısacası 19. yüzyılın ikinci yarısında ruhsuz bir ruhbilim doğarken Jung kendi devrimini gerçekleştirmiştir. Fakat tek başına yeterli olmayan bu devrim ve ruhsal düşünce sistemi, bilimsel materyalizme boyun eğmek zorunda kalmıştır şu an bu bize sıradan bir cümle gibi gelebilir ama psikolojik açıdan çağ açıp çağ kapatacak olan bir düşünce sistemidir bu. Sonuçta dünyanın Yaratıcı Ruhunu göktaşı atomunun parçalanmasında aramak; Ruh'u kimyasal tepkimeler, hormonlar, iç güdüler ve kalp atışında aramakla aynı şeydir. Ruh, maddenin bir ek görüngüsü kabul edildi. Üstelik maddeyi metafizik ruhtan daha iyi tanıdığımız yanılsamasındayız. Ama artık ruhsuz bir ruhbilimden çıkma vakti geldi.

"Ruh" sözcüğünün etimolojisine biraz bakalım; Almancada "seele" eski dilinde "saiwalo", eski yunancada "aiolos"; hareketli, alacalı, parıldayan anlamlarına gelir eski slavcada ise "sila" sözcüğü güç anlamına gelir. Buna göre Ruhun kökensel anlamı "Ruh, hareketli bir güç, yaşam veren bir güçtür." Latincedeki "animus" ruh ve "anima" can eski Yunancadaki "anemos" rüzgar sözcüğü ile aynı köktendir. Latince, eski Yunanca ve Arapça dillerindeki anlamı hareketli rüzgar, canların dondurucu soluğu anlamına geliyor. Buradan anlaşılıyor ki soluk alma, hareket ve hareketin yaratıcı gücü Ruh'u tanımlıyor.

Kuşkusuz Ruh tuhaf bir şeydir uzamda yer tutmaz, oysa biz var olan herşeyin belirli bir yer kapladığını biliriz. Düşüncelerimizin zihnimizde yer kapladığından eminiz ama duygular konusunda kararsızız onların da çoğunlukla kalp bölgesinden kaynaklandığını düşünürüz. Halbuki Pueblo Kızılderilileri beyazların kafalarıyla düşündüklerine inandıkları için deli olduklarını söylemişlerdir onlar insanın ancak kalple düşünebileceğini savunuyorlardı. Peki sizce düşüncenin boyutu nedir? Küçük mü? Büyük mü? Uzun, ince, ağır, akıcı, düz, yuvarlak? 3 Boyuta indirgeyebilir miyiz? Yoksa 4 boyutlu bir görünüm mü daha uygun? Düşünce ölçülebilir, tartılabilir olsaydı ne kadar kolay olurdu insan için.

Buradan çıkışla size bir soru sormak istiyorum. Ne kadar ağırsınız?

Fiziksel olarak ağırlığınızı nasıl ölçersiniz bunun için bir tartı sistemi yeterli olur. 70 kg diyelim. Bu objektif bir değerdir fakat ağır olup olmadığınızı nasıl anlarsınız? Bunun için karşılaştırmalı bir sistem gerekir değil mi? Diyelim ki boyunuz da 1.65 m ve bunu anlayabileceğimiz bir standart mevcut;

beden kitle ya da kütle endeksi BKI= kilo (kg)/ boy (m)x boy

kilonuzun boyunuzun karesine bölümünden elde edilen sonuç sizin obez, şişman, normal ya da zayıf olduğunuzu gösteriyor?

Peki psikolojik, duygusal, bilinç ya da bilinçdışı anlamdaki ağırlığımızı nasıl ölçeriz ve ne ile karşılaştırabiliriz? Bir "ruh kitle endeksi" var mıdır? Ben bunun üzerine biraz düşündüm ve bazı fikirler geldi tavsiyem kendiniz de düşünün.

Mesela bence ruh kitle endeksi şunlar olabilir;

RKI= Gittiğim yol/ gidemediğim yol

RKI=Kalpteki boşluk hissi/ Kalpteki tamamlanmışlık hissi

RKI= Hissedilen ruhsal acı/ Hissedilen iç huzur

Evet kalpteki boşluk hissi; size şimdi çelişki bir ifade ile gelsem. Ruhsal olarak hissettiğiniz ağırlık kalpteki boşluk hissi ile doğru orantılıdır desem. Boşluk nedir? Boşluk diyince huzurlu bir alan, hiçlik gibi bir his geliyor değil mi? Halbuki benim burada kastettiğim boşluk hissi duygusal kargaşanın kaosun ta kendisidir. Dolayısıyla size bu kaosa, kargaşaya yani boşluğa uzun uzun bakmanızı öneriyorum. Dikkatle, müdahale etmeden ve o boşluğu beslemeden bakmak. Sürekli çabanın yağmur bulutlarını gün ışığıyla ısıtarak dağıtması gibi bu üzerinizdeki bulutların yavaş yavaş dağılmasını sağlayacaktır. Herkesin boşluğu farklı malzemelerden oluşur. Önemli olan boşluğun geçici olduğu halde bir şekile getirilmiş, sahiplenilmiş duygusal tepkilerimizden oluştuğunu bilmektir. Evet içinde çocukluk vardır, ebeveyn ve daha üst atalardan gelen aktarımlar vardır, yetiştiğimiz ortamın bize kodlamaları vardır ve daha aklıma gelmeyen birçok travma olabilir fakat boşluk geçici ve sunidir. Ve en önemlisi de geçmiştir. Dolayısıyla geçmişteki bir duygusal soruna takılıp kalmış olan duygusal merkez yani kalp bunu önce bir mizaç sonra da kemikleşmiş bir kişilik kalıbı haline getirir. Modern psikoloji bunu şöyle örnekler bu bir kalemdir ve ne renk yazıyor siyah değil mi? Bu kalem sarı yazamaz dolayısıyla size sarı renkte yazamayacağınızı söyler yani kumaş baki kalır psikoloji bilimi bu kumaşı üzerinize oturacak şekilde dikmenizi önerir halbuki bu düşünce yanlıştır biz değişebiliriz sadece bunu gerçekten büyük amaçlara ve net sebeplere bağlamamız gerekir. Bilindışını programlamanın en kısa yolu büyük bir amaca sahip olmaktır. Duygusal motivasyon, aşkla yapmak ya da aşkla yürümek de diyebiliriz. Böyle olduğunda aldığımız bütün bilinçli ve bilinçdışı veri bu amaç doğrultusunda şekilleniyor. Bu durum Paulo Coelho nun Simyacı kitabında menkıbeyi gerçekleştirmek olarak da geçer kahraman menkıbesine doğru kararlı bir şekilde yürürken önündeki bütün engeller kalkar ve bütün potansiyel uygun bir şekilde önüne serilir. Çünkü bilinçdışının içgüdüler gibi çalıştığını ve arzular, dürtüler gibi temel arkaik duygulardan oluştuğunu söylemiştik. Burada çözüm hiç kolay olmasa da arzularımızı programlamaktır. Yıkıcı arzular bizi yıkıma yapıcı olanlar ise hedefe götürür. Bilinçdışının travmalarımızın tetiklendiği anlarda kontrolü ele aldığını bilelim o yüzden bu yol en

başta travmaları şifalandırmaktan geçiyor. Bu sizin yolunuzdur ve sebepleri, amaçları sizin belirlemeniz gerekiyor. Ama bunu nasıl yapabiliriz noktasında önerebileceğim bilinenin dışında birkaç sistem olacak.

İlki "teklifi kabul etmek"tir. Hayat bize bir takım önerilerde bulunur. Ama biz bunları trajedi olarak tanımlarız. Hiç yoktan yere hayatınıza giren biri size kötü davranabilir, bu bir trajedidir. Bu bizi yıkabilir, canımızı acıtabilir ama aslında burada bir teklif gizlidir. Hayat bize bir öneride bulunuyor ama biz trajediye o kadar odaklanmışızdır ki bunu göremeyiz. Aslında içimizdeki boşluğu doldurmak için sunduğu bir tekliftir bu. Ve bizim bu teklifi dikkatle incelememiz gerekir. Bu şuna benzer bir akşam evde otururken kapı çalar, açarsınız ve tanımadığınız biri sizin onu bir partiye davet ettiğinizi söyler burada bir parti olmadığını söylersiniz fakat karşınızdaki kişi kararlıdır elindeki davetiyeyi gösterir davetiyede o gün o saat bir parti vereceğiniz yazılıdır. Kişiyi geri gönderemezsiniz çünkü eğer gönderirseniz sizin az kişi geldiği için parti vermek istemediğinizi düşünür ve yanında başkaları ile geri döner yani büyüyerek ve genişleyerek. O anda yapmanız gereken birkaç dakika izin isteyip biraz nefes alıp evi biraz toparlayıp o kişiyi içeriye davet etmektir. Onunla şimdi ilgilenin. Ve kendinize en uygun cümleyi bulun. Söz yaratımdır. Boşluğa doğru bakıp ama şefkatle bakıp boşlukla konuşun. Ona duymaya ihtiyacı olan bir cümle söyleyin.

Bunu ancak siz söyleyebilirsiniz. O boşluğu ne ile dolduracağınızı ancak siz bilebilirsiniz. İçinizde bir yerde cılız bir sezgiyle bunu anlıyor, kavrıyor fakat anlamamazlıktan geliyor olduğunuzun farkına varın. Daha iyi bir yaşam, daha akışkan, merhametli, hafif bir yaşam mümkündür. Tek yapmanız gereken hayatın tekliflerini görmek.

Ahmet Cemal Gürsoy
Hayata Dair Okumalar
"Hayata Dair Okumalar" yapmaya daha çok ihtiyaç duyduğumuz bu günlerde, varlığımızı ve varoluşumuzu, dünya gezegeni gerçekleriyle birlikte, doğa özleriyle ve yüksek ilkelerle beraber yorumlayalım.
Varlıksal dönüşüme birlikte adım atalım...
YENİ DÖNEM EĞİTİM
ONLINE
Gurdjieff Çalışmaları // Kendini Bilme
Teori ve Uygulamalar
Bilgi ve Kayıt: +90 545 357 73 37